

ÚJ ÉV- ÚJ FELADATOKKAL

BÍZZAD ÚJRA ÉLETED KRISZTUSRA!

Már jócskán benne járunk a 2018-as esztendőben. Elrepült az advent a titokzatos rorátékkal, a nagy várakozás meghozta számunkra a karácsony ajándékát. Az ünnepi díszben tündöklő fenyőfa utcára dobva várja sorsát, ahogyan az újévi nagy fogadkozások beteljesítése is.

Az új esztendőtlől legtöbb ember új csodákat vár, de olyanok is akadnak, akikben a kérdések, a félelmek sokasága merül fel. Joggal, hiszen a felgyorsult világ napról napra hoz új helyzeteket, megoldandó feladatokat. Régi szokás egymást BUÉK-kal köszönteni, azaz boldog új évet kívánok. Ezt a rövidítést lehetne másképpen is fordítani: Bízzad újra életedet Krisztusra! Talán ezt a négy szót kellene jól megjegyeznünk, hiszen Nélküle hiába akarjuk megfutni az előttünk álló küzdőteret. Vele járva biztosabb eredményt érhetünk el. Ehhez viszont bizalom kell! Sokan ismerik az alábbi történetet az ateistáról (lehetne ez hívő ember is), de nem árt újra átgondolni.

Egy ateista eltévedt a hegyekben. Ráeseteledett. Ahogy botorkálva kereste a helyes utat, egy óvatlan pillanatban leesett egy kiálló kőszirttről. És közben utolsó lélekjelenlétével még hirtelen megkapaszkodott egy fa ágába. Most ott himbálódzott ég és föld között, fölötte a szikrázó csillagos égbolt, alatta pedig a feneketlen mélység. Tudva azt, hogy nem sokáig bírják a karjai, végső kétségbeesésében így kiáltott fel:

– „Isten!” – Csend. – „Isten!” – sikoltott fel még egyszer – „Ha vagy, akkor ments meg, s én megígérem neked, hogy hinni fogok benned, sőt másokat is a hitre térítek!” – Újfent nagy csend. Majd hirtelen egy olyan erős hang dörgött bele az éjszakába, hogy emberünk azt hitte, menten szörnyet hal: – „Mindenki ezt mondja, ha bajban van!” – „Nem, Isten, nem!” – kiáltotta az ateista, – Én nem vagyok olyan, mint a többiek! Én már elkezdtem hinni, hát nem látod? Szóltam hozzád, sőt hallom is a hangodat. Ments meg csak, s meglátod, életem végéig hirdetni fogom létezésedet!” – „Jól van.” – szölt Isten. – „Megmentelek. Engedd el az ágat!” – „Engedjem el az ágat?” – gúnyolódott az ateista. – „Hát bolond vagyok én?”

Emberünknek mégis csak volt annyi ereje, hogy egész éjszaka ég és föld között megkapaszkodjék az ágba. Ujjai már megémbereedtek, melle zihált, minden porcikája fájt. És amikor már azt hitte, hogy itt a vég, pirkadni kezdett. Ő pedig a gyér fényben lefelé nézett, hogy lássa, milyen mély az alatta tátongó szakadék. És ahogyan még jobban kinyitotta a szemét, nem akart hinni annak, amit látott: a lábától mindössze két méterre egy kiálló kis kőpadka volt, amelyen – ha az Úr felszólítását követve elengedte volna magát – nyugodtan földet érhetett volna.

Karácsonykor hallhattuk: a mi Istenünk annyira szeret bennünket, hogy emberré lett. Meg akarja osztani velünk az életét a bölcsőtől egészen a sírig. De azt akarja, hogy bízzunk benne pont a bizalom, amit meg kell tanulnunk.

Lehet, sőt biztos, hogy ez az új esztendő is tartogat majd számunkra nehéz órákat, szomorú percek, fájdalmas napokat. Lehet, sőt biztos, hogy egyszer-egyszer mi is úgy érezzük majd magunkat, hogy az utolsó szalmaszálba (vagy a történetünkkel maradva: faágba) kapaszkodunk, amely bármely pillanatban letörhet. Legyünk viszont meggyőződve arról, hogy az Úr keze mindig alattunk feszül, nem enged a semmibe hullani bennünket.

Ezt a határtalan nagy bizalmat kérjük magunknak az új év minden napjára!

Rácz Jánosné
szerkesztő

TÚRMEZEI ERZSÉBET: ÚJÉVI KÉRÉS

„Isten erejével a mázsás teher könnyű,
mint a szalmaszál – nélküle mázsás
súly a szalmaszál is.”

Luther

Láttam, Uram!
Egyik béna volt, a másik aszott, sárga...
vagy nem volt lába...
De a Te fényed hullt a betegágyra!
Hitükkel elrejtőztek Nálad,
és úgy hordozták mázsás terhüket,
a Te erőddel, mint a szalmaszálát.

És láttam szalmaszál alatt roskadókat.
Mert mázsás teher
könnyű, mint a kis szalmaszál, Veledd.
De nélküled
a szalmaszál is mázsás súly lehet.

Új évbe indulok,
és nem tudom, mi vár rám.
Csak azt tudom: velem vagy,
nem hagysz árván.
Csak azt tudom: utam már kijelölted.
Mint bízó gyermek, járhatok előtted.
Te mérsz ki bűt, örömet, munkát, terhet,
s irgalmad mindegyikbe áldást rejtett.

Csak egyet adj: hogy céliránt haladjak,
hogy szalmaszálak alatt ne roskadjak!
És ha szereteted mázsás teherrel
tenné próbára ezt a gyenge vállat –
segíts úgy vinni mázsás terhemet
a Te erőddel – mint a szalmaszálát!

FIATALJAINK A PLÉBÁNIÁRÓL

A FELHŐK FÖLÖTT MINDIG KÉK AZ ÉG

Erről egy pilótát faggattam. Ő David Rives-Abreu, a Megtestesülés híveinek DÁCI. Így ismertük meg őt kisgyerekként. Felföldi atya mellett ministránsként szolgált vasárnapról vasárnapra. 2015-ben kapott pilóta diplomát, oktatott a Nyíregyházi Repülőtéren pilótanövendékeket, ma a Wizz Air Légitársaság első tisztje.

Melyik fiúgyerek ne szeretne tűzoltó, vagy pilóta lenni? Nálad, hogy volt ez?

Bármi hihetetlennek is hangzik, benem is ez a két hivatás fogalmazódott meg gyerekként. Arra emlékszem, hogy óvodás lehettem amikor először így éreztem.

Hogyan lesz egy álomból valóság?

A kitartás a legfontosabb, de kell egy jó család is. Nagyon szerencsés gyerek voltam, hiszen már általános iskolás éveim alatt is rendszeresen repültem. Gyerekként, általában egyedül hol Spanyolországba, hol Svájcba mentem a családomat meglátogatni. Olyan emberek neveltek fel, akik mindig hittek, hisznek bennem. Tőlük mindig megkaptam azt a támogatást, amire szükségem volt. Nagymamám tudnám kiemelni, mert neki köszönhetem azt, hogy Hajdúszoboszlón 16 évesen először egyedül repülhettem egy vitorlázógéppel.

*Hol lehet a
Megtestesülés Plébánia?*

Milyen iskolákba jártál, hol képeznek ma Magyarországon pilótákat?

Általános iskola után a gimnáziumot kellett megválasztani. Mivel a matek és a fizika fontos volt, ezért a Fazekas Gimnáziumba mentem. A gimnázium utolsó előtti évében tudtam meg, hogy a Nyíregyházi Főiskolán van államilag támogatott

pilótaképzés. Így érettségi után Nyíregyházára kerültem. A főiskola utolsó évében kaptam azt a lehetőséget, hogy maradjak elméleti és gyakorlati oktatópilóta a Nyíregyházi Repülőtéren. Egy évvel az állami vizsga után jelentkeztem a Wizz Air Légitársasághoz, ahol elsőtisztként dolgozom.

Milyen adottságokkal kell rendelkeznie annak, aki egy ekkora „madarat” irányítani akar?

Nagyon sokan nem tudják, hogy ehhez a hivatáshoz nem kell felsőfokú végzettség. Ez lényegében egy jogosítvány, de fontos az egészség, jó térlátás, gyors felfogóképesség, kitartás, akarat, határozottság. Nagyon összetett feladatok ezek. A kiképzést először a tanteremben kezdjük, majd kis repülőkön gyakorlunk. A legtöbbet repülés közben és a nagygépek szimulátorában tanultam. Csak ezután ülhettünk igazi vasmadárra.

Milyen a jó pilóta? Van-e példaképed?

Azt mondják a jó pilóta az öreg pilóta, hiszen megoldott minden problémát, mindig visszatért családjához. Nincsen pilóta példaképem. Szeretném úgy leélni az életemet, hogy másoknak példa lehessen.

Repülővel utazni mindenki számára mást jelent. Milyen érzések vannak benned?

A felhők felett mindig kék az ég, az éjszaka meg csillagos. Általában fölöttünk már nincsenek felhők, a kilátás is pazar. Én egy másik világot látok, élek meg odafent. Rend van és fegyelem. A nagy utasszállítógépek 10.000 méter fölött repülnek. Előfordul, hogy közelebb érzem magam Istenhez, pedig tudom, hogy nem számít a magasság ezen a téren.

Gyerekkori álmod valóra vált, repülőgépet vezetsz. Hogyan tovább?

Egy interkontinentális repülőt szeretnék vezetni. Kedvenc repülőm, az Airbus A350XWB. Nagyon modern repülő és hatalmas. Régen a Malévnál vagy a British Airwaysnél szerettem volna repülni. Most mindegy, csak repülhessek. A világ minden tájára szeretnék eljutni, de azt gondolom, erre egy élet is nagyon kevés.

Mit csinálsz szabadidődben szívesen?

Szeretek sportolni, olvasni, gitározni, zongorázni és a családdal, barátokkal együtt lenni. Szeretek filmet és sorozatot is nézni. A költészetet sem vetem meg, sőt van úgy, hogy én is kapok ihletést az írásra.

Ha nem vettek volna fel ide, milyen pályát választottál volna?

Szívesen lennék még tűzoltó, nyomozó vagy légiirányító. Nem tudom mit csinálnék ma, ha nem vettek volna fel.

Mennyire segített téged az, hogy hívő családban nevelkedtél?

A pilóták nagyon nagy része nem hívő. Egyedül a földi javakban hisznek. Az, hogy hívő családból származom a hit segített abban, hogy beteljesítem az álmaimat. Megvoltak a magam kételyei, de mindig hittem, hogy valaki odafent „elintézi” az életem ügyeit.

Mit jelent számodra a Megtestesülés Plébánia közösségéhez tartozni?

A templom felszentelésekor kezdtem a ministrálást, kilenc éves voltam akkor. Őszintén szólva eleinte nagy kihívás volt, hiszen gyerek fejvel nem mindig szerettem volna vasárnap - olykor a nagy melegben, míg máskor a nagy hidegben - ministrálni. De ebben a Nagyiban mindig szigorúan felügyelt. Jobban szerettem a misén részt venni ministránsként, mert úgy éreztem többet teszek mintha csak a padban ülnek. Engem ezek a dolgok egy mise alatt közelebb vittek Istenhez. Jó barátságok kötődtek a ministráns éveim során. Magát a ministráns létet kiváltsággként éltem meg, hiszem Laci atya különös figyelmet szentelt nekünk. Elvitt táborozni, az is nagy élmény volt, ha ott aludhattunk a plébánián.

Gyerekként és felnőttként nagyon jól éreztem, és érzem ma is magam ebben a közösségben. Számomra ez az én plébániám. Itt nőttem fel és sok kedves emlék fűz ehhez a közösséghez. A nyári táborok emlékei az éjszakai túsákkal, métával, csapatversenyekkel. Ezek soha nem fognak elhalványulni.

Rácz Jánosné

BÁZELI TAIZÉ EURÓPAI IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ

mosolyra az arcunkat, és segítenek minket a hétköznapi gondjainak könnyed szemlélésében.

Ökumené. A felekezettel való közös találkozások folyamatosan megerősítettek minket a Krisztus-követés fontosságában. Ezek az élmények egy-egy új fokot jelentenek az ökumenizmus lépcsőjén, amely az egymás iránti bizalomra épül.

A találkozó programjához tartoztak azok a kiscsoportos, irányított beszélgetések, melyek során a hétköznapi örömeiről és küzdelmeiről, a társadalmi szintű és személyes problémákról elméltünk. A felgyorsult világ, a fogyasztói társadalom magatartása, a nihilizmus, a stressz: ez a mai világ „sava-borsa”, amely joggal nyomja rá a bélyeget a mindennapjainkra. A gondolatmegosztások azonban megerősítettek minket abban, hogy ezen jelenségek közepette, milyen fontos megélnünk közösség és az Isten-kapcsolat erejét. Ha

ezt jól megéljük, máris öröm fakad minden szenvedésből.

A bázeli találkozón mi is megéltük a közösség erejét. Olyan fiatalokkal találkoztunk, akik életük középpontjába Istent helyezik. Ezek a közös értékrendi találkozások hatalmas biztatást adnak számunkra, hogy hogyan tudjunk a világ világosságaként munkálkodni. Nekünk, fiataloknak ez a megerősítés különösen fontos, hogy kitartóak tudjunk maradni a hétköznapi kísértéseivel szemben.

LAUDATE OMNES GENTES!

December végén a Plébánia fiataljai, az ifjúsági csoport tagjai közül néhányan Bazelbe zarándokoltunk, hogy részt vegyünk a minden év végén megrendezett Taizéi Európai Ifjúsági Találkozón.

Palánki Ferenc püspök atya egyik beszédében a következőt kérdezte: „Látják-e rajtunk azt az örömet, amelyre teremtve lettünk?” Majd pedig nyitott, szabad, örömteli tanítványságra szólított fel minket. A mi kis csapatunk ezt az örömet vitte el Bazelbe, ahol szüntelen imádság és nevetés kísérte a napjainkat.

A találkozó minden élménye ajándék volt számunkra. Hogyan is teltek ezek a pillanatok?

Csend és imádság. Minden nap 20 ezer fiatal imája töltötte be zarándokló szíveket, 20 ezer fiatal hangja zendült fel Istent dicsőítve és 20 ezer fiatal csendje mélyült el egymás szeretetében.

Kirándulás és nevetés. A hófödte táj, a befogadó családok mosolya, a templomokban eltöltött percek, az újévi háladási, a sok-sok séta, beszélgetés és nevetés olyan élmények sorozata, amelyek örök értéként és emlékként hívják majd

Hálásan köszönjük az Egyházmegye és a Plébánia támogatását, melynek köszönhetően részesei lehettünk ezeknek a találkozásoknak, közösségi- és Isten-élményeknek!

Szilágyi Eszter

CSALÁDOK ÉVE

Az Emberi Erőforrások Minisztériuma a 2018-as évet a Családok Évének nyilvánította, amelynek keretében számos rendezvényt szerveznek lokálisan és országosan is. Az eseménysorozathoz csatlakozott a Debreceni Kőr Dáma Egyesület, egy minden vallási felekezetet megszólító templomi hangversennyel, január 14-én, ami a Családok Évének vidéki nyitóeseménye volt. Ezen a napon Debrecenben városi kórusok családjait rögtönzött koncertekre invitálták. A Megtestesülés templomban a Becsky család adott csodálatos műsort, mellyel szívet melegengető délutánt szerzett a zenét kedvelő embereknek. Köszönjük szépen szolgálatukat!

A KERESZTÉNY ÉLET DERŰJE

A keresztény élet, a Jézussal való mély kapcsolat együtt jár a derűvel, hiszen ő örömhírt bízott ránk. A vízkereszt utáni, farsangi időszakban pedig különösen is előtérbe kerül a vidámság. Ennek megélésében szeretnénk segíteni olvasóinkat néhány katolikus viccel.

A férfi beszélget Teremtőjével:

- Mi egymillió év neked, ó Uram?
- Akár egy pillanat, fiam.
- Mennyit ér egymilliárd forint neked, Istenem?
- Mint egy fillér, fiam.
- Ki tudnál segíteni „egy fillérrel”?
- Persze, egy pillanat...

Két szerzetes, egy ferences és egy jezsuita már a noviciátus megkezdése óta jó barátok. Mindketten sokat dohányoznak, és nehéz számukra, hogy egy óránál tovább imádkozzanak anélkül, hogy cigiszünetet ne tartanának. Úgy döntenek, felkeresik előljáróikat, hogy engedélyt

kérjenek arra, bármikor elszívhassanak egy cigarettát. Amikor újra találkoznak, a ferences panaszkodik:

– Megkérdeztem az előjárómat, hogy cigarettázhatok-e imádkozás közben. Azt mondta, nem.

– Rossz kérdést tettél fel, barátom.

– mondja a jezsuita

– Én azt kérdeztem az előjárómtól, imádkozhatok-e miközben cigarettázom. Azt felelte: „Természetesen.”

A hittanosok húsvét előtti szentgyónásukat végzik. Bemegy a gyónatószékhöz az első, megvallja bűneit, és ezzel zárja a gyónást: „Bedobtam a vízbe a tökmagot”. A plébános nem érti a dolgot, de nem kérdez rá. Jön a következő gyerek, aki szintén megvallja, hogy bedobta a vízbe a tökmagot. Ezt minden gyerek elmondja, kivéve az utolsó fiút. A plébános tőle megkérdezi:

– Te nem dobtad a vízbe a tökmagot?

– Nem – feleli a gyerek –, én vagyok a tökmag!

Három szerzetes ül egy szobában: egy ferences, egy domonkos és egy jezsuita. Mondják az esti zsolozsmát, amikor a szobában hirtelen kialszik a lámpa.

– Testvéreim, ragadjuk meg a lehetőséget, és elmélkedjünk arról, mi mindent köszönhetünk Fény nővérünknek, aki a mi Urunk ajándéka – mondja a ferences.

– Igen, de ezt az alkalmat használhatnánk arra is, hogy a mélyen elgondolkodjunk, majd írjunk is a fény és a sötétség közti különbségről – teszi hozzá a domonkos.

Eközben a jezsuita lemegy a pincébe, megkeresi a biztosítótáblát, és felkapcsolja a megszákított.

Forrás: Aleteia.org
Magyar Kurír

IRODAI ÓRÁK: Minden hétköznap intézhetik kedves híveink ügyeiket a plébánián.
(szentmise, keresztes, házasságkötés, temetés)

Ügyfélfogadási idő: munkanapokon délután 15-18 óra között.

Plébános: Tóth László, Mobil: 30/627-22-30, Tel.: 52/535-735

E-mail: iroda@megtestesules.axelero.net

Honlap: <http://megtestesules.info>

A MEGTESTESÜLÉS PLÉBÁNIA KIADVÁNYA

Kiadja a Megtestesülés Római Katolikus Plébánia Hivatal
4032 Debrecen, Borbíró tér 9.

Levél cím: 4015 Debrecen, Pf. 74.

Felelős kiadó: Tóth László plébános

Szerkesztette: Rácz Jánosné

Mobil: 30/303-32-57 • E-mail: raczne75@gmail.com

Rexpo Nyomda – www.rexpo.hu